

terne. Hvis man sammenlægger, hvad vi saaledes har til gode for alle disse Aar, med det, vi har til gode for sidste Aar, og som jeg har oplæst specificeret, vil man faa en artig Sum ud.

Med Hensyn til vor Skyld til Staten ligger Forholdet saaledes, at vi skal betale vor Statsskat ind, ikke alene saa hurtigt, som Skatteyderne betaler den til os, men vi skal ogsaa ved Halvaarets Slutning indbetale for alle de Skatteydere, som ikke har betalt, ikke alene for dem, der ikke kan betale — og dem er der i vor Tid grumme mange af —, men ogsaa for dem, der har Skatteklage inde for Landsoverskatteraadet og maaske aldrig nogen Sinde kommer til at betale de Skattebeløb, der er paalignet dem. Vi skal ikke des mindre betale for disse mange og lægge Pengene ud, men saa har vi ogsaa den Glæde, at naar det efter et Aars Tid eller to's Forløb bliver oplyst, at de ikke skulde have betalt, faar vi ogsaa Pengene tilbage fra Statskassen. Vi er i Virkeligheden Bankier for Statskassen baade for Indbetalinger og Udbetalinger, og det er en meget kostbar Historie for Kommunen.

Jeg mener med disse Udtalelser at have slaaet fast, at Købstadkommunerne ikke, som man har paastaaet, er kommet i særlig vanskelige Forhold i Krigsaarene paa Grund af nogen letsindig Driftsmaade, idet vor Drift hviler i sig selv, og vi ikke har laant Penge til Driftsudgifter eller til Understøttelser. Vi har optaget store Laan til Anskaffelser, til Nybygninger og Nyanlæg, men det er Laan, som til Dels forrentes gennem de Indtægter, vi har af disse Anlæg, og til Dels har været nødvendige, blandt andet fordi de er paakrævet af Staten. Vi har kun een virkelig Vanskelighed at kæmpe med i Øjeblikket, og det er den, Staten paafører os ved at være saa langsom med sine Regnskabsopgørelser overfor os og med at stille ganske urimelige Krav til os om, at vi skal lægge Penge ud til den for de Skatteydere, som Skatteborgerne har overordentlig vanskeligt ved at betale.

Jeg vil i denne Forbindelse, hvor der er Tale om Finansministeriet, have Lov at rette en Forespørgsel til den højtærede Finansminister om, efter hvilke Regler man udnævner Skatteraadsmænd. Der er for nylig ovre hos os foretaget en Udnævnelse af en Skatteraadshovedmand, som har vakt ikke ringe Opmærksomhed. Nu kan man sige, at det er kun et ringe Spørgsmaal, men de smaa Spørgsmaal

kan undertiden have deres Betydning, og dette har Betydning for store Dele af vor Landsdel. Sagen forholder sig saaledes: Tidligere har jeg været Skatteraadshovedmand, og da min Funktionstid udløb for et Aars Tid siden, fik jeg fra Skattedepartementet en Skrivelse, om jeg ønskede at modtage Udnævnelse paa ny, hvortil jeg svarede, at jeg havde i og for sig ikke noget imod det, men jeg syntes, det var noget urimeligt, for jeg havde ikke haft noget med Arbejdet at gøre, Suppleanten havde i Virkeligheden udført det væsentligste af det i den Tid, jeg havde været Formand, og han havde ganske selvfølgelig ogsaa oppebaaret hele Honoraret; jeg syntes, det Forhold var urimeligt, og at det vilde være mere rimeligt, om man udnævnte den Mand, der havde gjort Arbejdet et Par Aar eller tre og havde gjort det tilfredsstillende, til Skatteraadshovedmand. Jeg fik ikke Svar fra Finansministeriet derpaa, og man tog da heller ikke Spor af Hensyn til min Hensigt, hvad der vel heller ikke er meget at sige til, for det kom jo ikke mig ved, hvem der skulde være min Efterfølger; man havde spurgt mig, om jeg vilde fortsætte, derpaa havde jeg svaret. Der blev saa udnævnt en Dommerfuldmægtig Hoff, hvad jeg synes er noget ejendommeligt, fordi denne Mand aldrig før havde beskæftiget sig med Skattevæsen, han anede ikke, hvad han skulde, da han blev Skatteraadshovedmand, og da han overtog Papirerne, overtog han ogsaa min Suppleant og fik ham til at udføre Arbejdet som hidtil. Efter et Par Maaneders Forløb tog han sin Afsked som Skatteraadshovedmand, han havde ikke haft Anelse om, at der var et saadant Arbejde forbundet med det Hverv. Da Skatteraadshovedmand Nr. 2 saaledes gik af, henvendte man sig til Amtmanden for at faa Indstilling af en Efterfølger, og Stiftamtmanden henvendte sig, saa vidt jeg erindrer, til Politimesteren, til den afgaaede Skatteraadshovedmand og til andre afgaaede Skatteraadshovedmænd. Alle disse, Stiftamtmanden, Politimesteren, den afgaaede Skatteraadshovedmand og de afgaaede Skatteraadshovedmænd, var enige om, at den Mand, jeg tidligere havde indstillet, Lærer Date, skulde være Skatteraadshovedmand. Jeg er ganske sikker paa, at man ikke har kunnet henvende sig noget Sted i Lolland-Falsters Stift uden at faa den Udtalelse, at det er den eneste rigtige Mand, den eneste, der egner sig til Hvervet. Og lad mig føje til, at